

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, čj. KUJI 75562/2013, sp. zn. OOSČ 729/2013 OOSC/245, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2015, čj. 33 A 8/2013-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2015, čj. 33 A 8/2013-48, **se z a m í t á .**
- II. Ve výroku II. **se** rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2015, čj. 33 A 8/2013-48, **ruší** a věc **se** v rozsahu tohoto zrušení **v r a c í** uvedenému soudu k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem ze dne 2. 9. 2013, čj. DSH/15799/2013/Da, č. sp. DSH/13434/2013/Da byl žalobce uznán vinným z přestupku v provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 21. 7. 2013 v 13:21 hod. v obci Ujčov na silnici II. třídy č. 387 ve směru jízdy na obec

Štěpánov nad Svratkou, okres Žďár nad Sázavou, jako řidič vozidla tovární značky Ford Focus C-MAX, registrační značky X. jel nedovolenou rychlostí, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy Policií ČR 69 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu byla jako nejnižší skutečná rychlost stanovena rychlost jízdy 66 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a proto mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích uložena pokuta ve výši 1500 Kč. Odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem ze dne 2. 9. 2013, čj. DSH/15799/2013/Da, č. sp. DSH/13434/2013/Da bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 11. 2013, čj. KUJI 75562/2013, sp. zn. OOSČ 729/2013 OOSC/245 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) výrokem I. v záhlaví uvedeného rozsudku žalobu zamítl a výrokem II. tohoto rozsudku uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady řízení.

[3] Výrok I. rozsudku krajský soud odůvodnil tak, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu a z provedeného dokazování v rámci správního řízení bylo přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany žalobce. K výroku II. rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný byl ve věci samé úspěšný a jím účtované náklady byly vynaloženy důvodně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Namítal, že v dosavadním průběhu soudního ani správního řízení nebylo dostatečně prokázáno, že by se dopustil přestupku v provozu na pozemních komunikacích, neboť ve správním ani v soudním řízení nebylo bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že by v daném místě a čase jel nedovolenou rychlostí. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že identifikace vozidla je prokázána souhrnem podkladů potvrzujících ve svém celku, že pořízený záznam (fotografie měřeného vozidla) se vztahuje k vozidlu Ford Focus C-MAX a jeho registrační značce X, byť na snímku není registrační značka vozidla čitelně zobrazena. Podle stěžovatele se ve správním spise žádný podklad, z něhož by vyplývalo, že na snímku je vozidlo Ford Focus registrační značky X řízené stěžovatelem, nenachází. Správní orgány i soud podle stěžovatele ignorovaly *zásadu in dubio pro reo*.

[6] Stěžovatel zpochybnil věrohodnost svědeckých výpovědí příslušníků Policie ČR, jakož i nepřipuštění jejich opakovaného výslechu před krajským soudem.

pokračování

[7] Krajský soud se nevypořádal s námitkou, že radarové zařízení nebylo použito v souladu s návodem k obsluze a že tento návod ani nebyl obsahem spisu. Nebyla vypořádána ani námitka, že v daném čase a místě jela těsně za sebou dvě vozidla, v důsledku čehož se mohlo stát, že předmětné více než 20 let staré radarové zařízení nebylo schopno obě tato vozidla v rychlosti zachytit, změřit a vyfotografovat. Ačkoliv důkazní břemeno ve správním řízení leží na správních orgánech, tyto rozhodly o zavinění a sankci žalobce v podstatě jen na základě domněnek a předpokladů, že výpovědi policistů jsou vždy pravdivé.

[8] Stěžovatel zpochybnil i identifikaci řidiče měřeného vozidla. Fakt, že byl policisty zastaven a byla kontrolována jeho totožnost, ještě bez dalšího neznamena, že překročil povolenou rychlost.

[9] Krajský soud se dostatečně nevypořádal s námitkou, podle které nebylo jednoznačně prokázáno, že byl v daném čase a místě použit radarový rychloměr, který byl údajně použit. Shodné výrobní číslo rychloměru na snímku a ověřovacím listu č. 198/12 neprokazuje jeho použití dne 21. 7. 2013 v 13:21 hod. v obci Ujčov; také mohlo dojít k záměně výstupů z radaru.

[10] Ostré kritice podrobil stěžovatel odůvodnění závěrů krajského soudu; vyjádřil názor, že „soud snad vůbec daný správní spis neotevřel nebo [...] jej zaměnil s jiným [...]“. Dále uvedl, že by nikdy při jízdě se svými dětmi, které jsou pro něj vším, nepřekročil povolenou rychlost.

[11] Stěžovatel napadl též výrok II. rozsudku krajského soudu. Nákladový výrok označil za „do nebe volající“ a za rozporný se zákonem.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za zákonný a věcně správný a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů. V řízení ověřil, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zvážil námitku, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Pokud by byla tato námitka důvodná, ztratilo by opodstatnění zabývat se námitkami dalšími [III.A., § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Dále se soud zabýval námitkami stěžovatele, dle kterých krajský soud nesprávně posoudil

právní otázku, přičemž řízení bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [III.B., § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Nakonec přezkoumal Nejvyšší správní soud výrok o nákladech řízení [III.C., § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III.A. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu

[16] Povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit je jedním ze základních principů představujících součást právního státu (čl. 1 Ústavy) i práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny), která zároveň slouží jako prostředek vyloučení libovůle při soudním rozhodování [srov. např. nález ÚS ze dne 17. 8. 2005 sp. zn. I. ÚS 403/03 (N 160/38 SbNU 277)]. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Při hodnocení soud dále musí uvést jednotlivé myšlenkové konstrukce a argumenty, nikoli pouze reprodukovat text zákonného ustanovení a bez dalšího k němu přiřadit svůj právní závěr. V neposlední řadě se soud vypořádá s námitkami uplatněnými účastníky řízení, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti. Podle Ústavního soudu však zároveň „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [viz nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, věc *To & Mi Vdf.*, bod 41; ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, věc *SAFINA*, bod 21; ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, věc *SOLARPARK gama*, bod 41; nebo ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014-108, bod 37].

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé, o jaké rozhodovací důvody tento soud své závěry opřel. Dle krajského soudu měřicí zařízení bylo způsobilé k měření rychlosti vozidel; snímek měřeného vozidla byl pořízen tímto měřícím zařízením; pořízený snímek se vztahuje k vozidlu Ford Focus C-MAX registrační značky X, byť registrační značka není na snímku čitelná; nemohlo dojít k záměně dvou stejných vozidel; identita řidiče byla ověřena z občanského a řidičského průkazu. Krajský soud též vysvětlil, proč nepřistoupil k výsledku policistů. Žádný z rozhodovacích důvodů krajského soudu nelze považovat za skutečnost v řízení nezjišťovanou, neboť se jimi zabývaly jak správní orgány, tak krajský soud; tyto skutečnosti byly zjištěny v souladu se zákonem a je zřejmé, že vyplynuly z provedeného dokazování. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[18] Lze souhlasit s tím, že krajský soud se nevypořádal výslovně se všemi žalobními námitkami. Ve smyslu shora uvedené judikatury je však třeba mít za to, že krajský soud předložil stěžovateli ve svém odůvodnění vlastní ucelený argumentační systém, který jako celek poskytuje odpovědi na argumenty stěžovatele uvedené v žalobě.

[19] Stěžovatel nad rámec vypořádaných námitek totiž dále také namítal, že radarové zařízení nebylo použito v souladu s návodem k obsluze a že tento návod ani nebyl

pokračování

obsahem spisu; uvedl též, že v daném čase a místě jela těsně za sebou dvě vozidla, a mohlo se stát, že předmětné více než 20 let staré radarové zařízení nebylo schopno obě tato vozidla v rychlosti zachytit, změřit a vyfotografovat.

[20] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud žalobu zamítl, jelikož dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, a v rámci dokazování, provedeného ve správním řízení, bylo přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání přestupku stěžovatelem. Krajský soud při vydání napadeného rozsudku vycházel z toho, že snímek měřeného vozidla byl pořízen rychloměrem, jehož výrobní číslo je na tomto snímku uvedeno. Rychlost vozidla byla změřena dne 21. 7. 2013 v 13:21:08 hod. Téhož dne právě v 13:21 hod. bylo stěžovatelovo vozidlo hlídkou Policie ČR zastaveno; totožnost stěžovatele byla ověřena z jeho občanského a řidičského průkazu. Žádné tvrzení stěžovatele směřující proti těmto zjištěním krajský soud neshledal důvodným. Přestože lze tedy krajskému soudu vytknout, že výslovně nereagoval na shora uvedené žalobní námitky, skutečnosti, jež považoval za dostatečně prokázané a stěžovatelem nevyvrácené, jsou samy o sobě způsobilé k učinění závěru, že vozidlo, jež bylo dne 21. 7. 2013 v 13:21 hod. zastaveno hlídkou Policie ČR, řídil stěžovatel, a to jak v okamžiku jeho zastavení, tak v 13:21:08 hod., a to v obci Ujčov. Krajský soud rovněž dostatečně odůvodnil, proč je vozidlo na snímku a vozidlo, jež bylo následně zastaveno, tímtéž vozidlem.

[21] Stěžovatel v žalobě nikterak nekonkretizoval, v čem spočívalo s návodem k obsluze rozporné užití radarového zařízení. Povinnost dostatečně vymezit žalobní body, jakož i navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, má stěžovatel. Námitka týkající se užití návodu k obsluze měřicího zařízení byla vznesena již ve správním řízení (v odvolání). Stěžovatel však ani v odvolání neuvedl, v čem spočívalo chybné užití měřicího zařízení, ale brojil proti odkazu na tento návod v obsluze v rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem. S touto odvolací námitkou se žalovaný vypořádal a uvedl, že technický popis měření zařízením RAMER 7CCD nebyl podkladem pro rozhodnutí ve věci a v odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem byl uveden nad rámec rozhodování. Měl-li stěžovatel pochybnosti o použití měřicího zařízení v souladu s návodem k obsluze, bylo vhodné, aby *„neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení“*, jinak se zbytečně připravil o posouzení námitek v obou instancích správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60). Neuvedl-li stěžovatel v žalobě konkrétně jaký postup správních orgánů byl v rozporu s návodem k obsluze radarového zařízení, nelze tuto žalobní námitku považovat za dostatečnou pro přezkum rozhodnutí žalovaného. Proto krajský soud, i kdyby se věnoval jejímu vypořádání, nemohl dospět k závěrům, které by vyvrátily nebo alespoň zpochybnilly zjištěný skutkový stav. Nehledě k tomu měření prováděli policisté zaměstnáni u dopravního inspektorátu, tedy osoby dostatečně povolané k měření rychlosti vozidel; Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60 uvedl: *„Bylo by mimo jakýkoliv rozumný výklad zásady materiální pravdy, pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, zde že k omylu policisty obsluhujícího rychloměr nedošlo.“* Návod

k obsluze radarového zařízení součástí spisu nebyl, neboť se nejednalo o důkazní prostředek.

[22] K námitce, že v daném čase a místě jela těsně za sebou dvě vozidla, což mohlo vyvolat chybu radarového zařízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud měl za prokázané, že radarové zařízení bylo dle ověřovací listiny silničního radarového rychloměru založené ve správním spisu způsobilé k měření rychlosti vozidel, neboť zařízení bylo ke dni 21. 7. 2013 řádně ověřeno a splňovalo stanovené metrologické požadavky.

[23] Krajský soud tedy výslovně nereagoval na některé žalobní námitky, avšak jeho závěry jednoznačně vycházejí ze skutkových zjištění, která jsou sama o sobě a ve svém souhrnu způsobilá pro závěr, že se stěžovatel dopustil přestupku. V projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by výslovné nepřirazení určité části argumentace ke konkrétní žalobní námitce bylo takovou vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

III.B. Námitka nedostatečné zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení

[24] Stěžovatel kritizuje správnost hodnocení důkazů provedených před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále upozorňuje, že tu jsou vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[25] Uvedené kasační námitky stěžovatele jsou v podstatě totožné s žalobními a odvolacími námitkami. Zabýval se jimi již krajský soud i žalovaný.

[26] V přestupkovém řízení žalovaný vycházel z přestupkového spisu Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem, a to zejména z následujících podkladů: (1) oznámení přestupku Policie ČR ze dne 21. 7. 2013, čj. KRPJ-74394/PŘ-2013-161406, (2) úřední záznam Policie ČR ze dne 21. 7. 2013, čj. KRPJ-74394/PŘ-2013-161406, (3) záznam z měřicího zařízení Ramer 7CCD, výrobní číslo 0056/92, (4) ověřovací list č. 198/12 ze dne 14. 9. 2012 vystavený pro silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, platnost ověření byla stanovena do 13. 9. 2013, (5) výpis z evidenční karty stěžovatele ze dne 22. 8. 2013, (6) protokol o ústním jednání ze dne 2. 9. 2013.

[27] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a prokázání stěžovatelovy viny, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nejvyšší správní soud je nicméně povinen přezkoumat stěžovatelovy kasační námitky týkající se kvality zjištěného skutkového stavu.

[28] V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán opatřuje potřebné podklady

pokračování

pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.

[29] V řízení o přestupcích se dále uplatňuje zejména zásada presumpce nevin, zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného (*in dubio pro reo*), zásada postihu za zaviněné jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, správní orgán může uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55). Pokud není bez pochybností prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2013, čj. 7 As 145/2012-39).

[30] Stěžovatel krajskému soudu i správním orgánům v kasační stížnosti vytkl, že v dosavadním průběhu soudního ani správního řízení nebylo dostatečně prokázáno, že se stěžovatel dopustil přestupku v provozu na pozemních komunikacích, neboť ve správním ani v soudním řízení nebyl proveden jediný přímý důkaz. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že není nezbytné, aby odpovědnost stěžovatele za přestupkové jednání byla shledána jen na základě přímých důkazů. Odpovědnost za takové jednání může být vyvozena i z důkazů nepřímých. Nepřímé důkazy však podle ustálené judikatury zdejšího soudu musí tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybnuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, jednoznačně vést k závěru, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 8 As 10/2006-48 a ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 As 12/2010-79). V projednávané věci je zjevné, že fotografie měřeného vozidla a změřený údaj o jeho rychlosti byly důkazy přímými; dalšími již nepřímými důkazy bylo spáchání přestupku stěžovatelkou bez důvodných pochybností potvrzeno.

[31] K námitkám stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěné identity vozidla i jeho řidiče Nejvyšší správní soud uvádí, že z výslechu svědků (B. B., M. J.) vyplynulo, že policie má zpětnou kontrolu o tom, že zastavené vozidlo je vozidlem řízeným osobou podezřelou z přestupku. Policie kontroluje registrační značku zastaveného a měřeného vozidla a policisté zastavující vozidlo mají takové postavení, aby po celou dobu od změření do zastavení vozidla toto vozidlo viděli. Na fotografii měřeného vozidla sice není registrační značka zobrazena čitelně, je z ní však zřejmé, že se jedná o vozidlo Ford Focus C-MAX, zcela totožné s následně zastaveným vozidlem řízeným stěžovatelem. Svědek M. J. vypověděl, že vozidlo jedoucí před stěžovatelem řídila žena. Tyto skutečnosti spolu tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, o jehož pravdivosti není pochyb. Námitku stěžovatele, že identifikace vozidla nebyla dostatečně prokázána, proto zdejší soud považuje za nedůvodnou. Prokazování, zda je Ford Focus C-MAX vozidlem

nákladním, by za okolností, kdy byla identita měřeného vozidla dostatečně zjištěna, nebylo pro projednávanou věc relevantní.

[32] K námitce o nedostatečně prokázané identitě řidiče Nejvyšší správní soud uvádí, že byla-li kontrola rychlosti vozidla provedena dne 21. 7. 2013 v 13:21:08 hod. a k zastavení vozidla došlo dne 21. 7. 2013 v 13:21 hod., přičemž identita řidiče byla ověřena z občanského a řidičského průkazu, nelze rozumně předpokládat, že by měřené vozidlo řídila jiná osoba než stěžovatel. Stěžovatel svou totožnost nezpochybňoval a svědek M. J. vypověděl, že druhé vozidlo řídila žena. Shoda měřeného a zastaveného vozidla byla prokázána. Tyto skutečnosti tak tvoří jednotný argumentační celek a prokazují, že stěžovatel byl řidičem vozidla, při jízdě s nímž překročil povolenou rychlost. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by uvedené logické závěry zpochybnil. Identitu řidiče i měřeného vozidla proto Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně prokázanou.

[33] Při vypořádání námítky o nedůvěryhodnosti svědků Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 24. 7. 2014, čj. 10 As 108/2014-25 podle něhož: „*Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit.*“ Stěžovatel zpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí z důvodu časového rozestupu mezi prováděným měřením (21. 7. 2013) a dnem podání svědecké výpovědi (2. 9. 2013). Přestože mezi těmito dvěma okamžiky uplynul více než měsíc, neobsahují svědecké výpovědi žádné podstatné rozdíly a všichni svědkové se v podstatných okolnostech shodují. Stěžovatel neuvedl konkrétní důvody, pro které by svědkové mohli být motivováni k podání nepravdivé výpovědi. S ohledem na tyto skutečnosti nelze svědky označit jako nedůvěryhodné.

[34] K nepřipuštění opakovaného výsledku svědků Nejvyšší správní soud konstatuje, že soud není povinen provést důkazy navržené účastníky řízení. Pokud soud rozhodne, že navržený důkaz neprovede, musí v rozhodnutí uvést důvody, proč tak učinil. Krajský soud shledal opakovaný výslech svědků nadbytečným a odůvodnil, jaké úvahy jej k tomu vedly; proto se v naznačeném směru žádného pochybení nedopustil.

[35] Krajský soud se podle stěžovatele nedostatečně nevypořádal s námitkou, podle které nebylo jednoznačně prokázáno, že byl v daném čase a místě použit radarový rychloměr uvedený v napadeném rozhodnutí. Z provedených důkazů (shodné výrobní číslo rychloměru na snímku a ověřovacím listu č. 198/12) je však dostatečně zřejmé, že dne 21. 7. 2013 v 13:21 v obci Ujčov bylo použito měřící zařízení Ramer 7CCD, výrobní číslo 0056/92. Stěžovatel neuvedl, co ho vedlo k pochybnostem o totožnosti zařízení. Stěžovatelova námitka je tak pouhou spekulací. Stejně povahy jsou i námitky stěžovatele dovozující, že krajský soud správní spis neotevřel nebo jej zaměnil s jiným.

pokračování

[36] Prohlášení stěžovatele, že by nikdy při jízdě se svými dětmi nepřekročil povolenou rychlost, je pouhé, byť sympatické, tvrzení stěžovatele.

[37] Z provedeného dokazování před správními orgány žádné okolnosti o nesprávné identifikaci měřeného vozidla ani jeho řidiče, jakož i o údajně nesprávně provedeném měření, zjištěny nebyly. Důkazy se vzájemně doplňují a tvoří logickou soustavu, čímž spolehlivě prokazují všechny okolnosti spáchaného přestupku v provozu na pozemních komunikacích. Důkazy zároveň bez důvodných pochybností potvrzují, že se tohoto přestupku dopustil stěžovatel, a současně vylučují možnost jiného závěru. Správní orgány tak při hodnocení důkazů mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že stěžovatel řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Krajský soud v souladu se zákonem ověřil, že žaloba není důvodná a zamítl ji.

[38] Závěry Nejvyššího správního soudu nezpochybňuje ani argument dovolávající se zásady *in dubio pro reo* (k výkladu této zásady srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 1/2010-58). V projednávané věci žádné pochybnosti o skutkovém stavu nebyly relevantním způsobem vzneseny.

[39] Námitka vad řízení spočívajících v nedostacích zjištěného skutkového stavu, stejně jako námitka nesprávného posouzení právní otázky, je proto nedůvodná.

III.C. Náhrada nákladů řízení před krajským soudem

[40] Stěžovatel kasační stížností napadl i výrok II. rozsudku krajského soudu o nákladech řízení pro jeho nezákonnost.

[41] Otázkou, zda lze po procesně neúspěšném účastníkovi řízení spravedlivě požadovat, aby hradil náklady správního orgánu spadající do jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy, které mu vznikly v souvislosti s obhajobou zákonnosti jeho správních rozhodnutí, se z podnětu sedmého senátu Nejvyššího správního soudu zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Bylo tomu v usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že: „[n]áhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná“. Rozšířený senát navázal na předchozí právní názor Ústavního soudu (viz náleze ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1087/2009), spočívající v tom, že žalovaný správní orgán má v případě úspěchu ve sporu právo na náhradu nákladů řízení pouze tehdy, jsou-li vynaloženy účelně a zároveň přesahují-li rámec běžné úřední činnosti. Po procesně neúspěšném účastníkovi řízení tak nelze spravedlivě požadovat, aby hradil náklady správního orgánu spadající do jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu proto korigoval předchozí právní názor prvního senátu tohoto soudu vyslovený v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 Afs 11/2013-84, podle kterého lze náklady žalovaného na cestovné k jednání před správním soudem a zpět a stravné považovat za účelně vynaložené náklady a přiznat jejich náhradu na vrub

žalobce. V nyní projednávané otázce nákladů řízení rozhodující desátý senát Nejvyššího správního soudu nemá důvod odchytil se od dříve vysloveného názoru rozšířeného senátu.

[42] Nejvyšší správní soud proto zrušil výrok II. rozsudku krajského soudu a věc v rozsahu tohoto zrušení vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení bude na krajském soudu, aby při svém rozhodování o náhradě nákladů řízení před krajským soudem vyšel z odůvodnění tohoto rozsudku a z předchozího usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, věc znovu posoudil a své rozhodnutí odůvodnil tak, aby bylo v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost v části směřující proti výroku I. rozsudku krajského soudu je nedůvodná, a proto ji v tomto rozsahu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[44] Kasační stížnost v části směřující proti výroku II. rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud shledal důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. výrok II. rozsudku krajského soudu zrušil a věc mu v rozsahu tohoto zrušení vrátil k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí.

[45] Nejvyšší správní soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, který vyslovil, že v situaci, kdy je kasační stížnost nedůvodná ve věci samé, ale důvodná ve vztahu k výroku o nákladech řízení, rozhoduje o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud. Jeho rozsudkem je totiž řízení ve věci samé ukončeno a v tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud nevrací věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[46] V této věci bylo předmětem řízení o kasační stížnosti posouzení zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o věci samé a o náhradě nákladů řízení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu představuje pro oba účastníky řízení částečný úspěch. Stěžovatel neuspěl v části týkající se věci samé a naopak uspěl v části týkající se náhrady nákladů řízení před krajským soudem. Při poměřování úspěchu obou účastníků v řízení o kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaný byl v řízení úspěšnější ve větší části. Předmětem řízení o kasační stížnosti byl totiž v první řadě výrok I. rozsudku krajského soudu, který tvořil podstatu sporu. Možnost přezkumu výroku rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení je přímo odvozena od napadení výroku o věci, a proto přezkum výroku o náhradě nákladů řízení plní jen okrajovou roli. Lze proto uzavřít, že žalovaný by měl s ohledem na částečný, avšak převažující úspěch v řízení o kasační stížnosti právo na náhradu poměrné části nákladů řízení vůči stěžovateli. Přesné určení poměrného úspěchu je zde ale nadbytečné, neboť žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Žalovaný se sice ke kasační stížnosti písemně vyjádřil, ale takové vyjádření ještě nezakládá důvod k náhradě nákladů řízení, protože nepřesahuje běžnou úřední činnost správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu